

dil sem to in odlašal od dne do dne misleč, da bo vsaj, kdor gre kaj predstavljati v malo našo literaturo, popred premislil, na kako korist bo to narodu. Popekel sem se, al koj hitim, da saj zavrnem od dalnje škode, če se ljudje dajo zavrniti; ako bi pa vendar le po sili hoteli svojo škodo, ter bi se knjiga natisnila na velike stroške, nikdo pa je ne bi bral, ter bi v zapečnjaku čakala plesnivost ali prahú, mislil bi si: „volenti non fit injuria.“ Recimo tedaj na ravnost: Knjiga je hudo mistična in iz une šole, ktera je tudi Mickieviću jasni duh v njegovi starosti skalila in pomešala; knjigo bo redko kdo na prvikrat prebral; napenjal se bo, da si skoz to debelo meglo in te oblake najde pot, ki sopet nikamor ne vodi kakor le k novim oblakom. — In ko bi še vsaj to, kar je napisano, imelo kako božjo formo poezije ali proze; al tudi forma je ravno tako mistična, kakor predmet. Poglejte! V hrvaškem prevodu stoji str. I. do VI. predgovor pisatelja, ki je delo pohrvalil; na str. VII. in VIII. „sadržaj uvoda u Iridionu.“ Na IX. str. „sadržaj svršetka u Iridionu.“ Od str. 1 do 17 uvod u Iridionu; od str. 18 do 178. Iridion v razgovorih, (al drama vendar tudi ni); od 179. do 189. neki čuden oblačen lirično epično, bombastičen „svršetak.“ — Greh bi bilo reči, da ni krasnih pesniških pojedinih strani; al to celo delo niti hrvaški niti slovenski literaturi ne za dlako ne bo pomagalo naprej. — Kaj nimajo Poljaci boljših del? Mickiević in Zaleski? Koliko imamo od Puškina, Lermontova itd. poslovenjenega? Koliko, če nas mika, kar je tudi v redu, imamo českih in ruskih dramatičnih del prestavljenih? Kje je Kolarova „Slavy dcera“ itd.? Glasniku smo že toliko hvale dolžni za grške, latinske prevode, za krasno epičko pripoved „Izmael bej“, za „Agapijo“, „družino Alvarredovo“ itd.; al v isti red bo redko kdo štel tudi Iridiona. — Kdor pa misli, da je to preostro rečeno, kar sem rekel do sedaj, naj se prepriča sam na hrvaškem prevodu, in težko, da bo sodil drugače, kakor vsi, katerih misli sem slišal o ti knjigi.

Iz deželnih zborov.

Iz deželnega zbora štajarskega.

Razprave o tem, ali naj se cesarsko sporočilo od 20. septembra z zaupanjem sprejme ali ne, so v vseh deželnih zborih bile tako živahne, da so dozdej presegle vsako drugo stvar. Možko sta se slovenska poslanca v graškem zboru dr. Razlag in M. Herman, čeravno brez vspeha, borila za zaupnico. To pa njunim govorom celó nič ne jemlje velike vrednosti, in štajarski Slovenci morejo ponosni biti, da imajo saj dva taka boritelja. Ker so „Novice“ iz Razlagovega govora že posnele važnejše stvari, naj naznanijo danes tudi posnetek iz Hermanovega govora.

Poslanec Herman je začel svoj govor s tem, da ne more misliti, da tisti strah, ki ga kažejo nekteri pred septemberskim manifestom, bi jim bil resničen; zagrizli so se preveč v pokopano sistemo, in sram jih je, zdaj obstati pomoto svojo. S takim nezaupanjem, ktero posebno pridigova nemško centralistično časnikařstvo, se le težave državi množé in spravi pota prekrižujejo. Septemberski manifest je zaklical „stoj!“ tisti ustavi, ki je bila le ustava na videz, napačni liberalizem in samovolja. Da je to tako, kaže nam pogled v pretekli čas. Govornik razjasnuje zdaj oktobersko diplomu, po kateri so deželni zbori pravilo, oži državni zbor le izjema, Državno avstrijsko pravo se opira na starodavne pravice avstrijskih dežel, katerih te dežele nikdar niso izgubiti mogle; ako tedaj oktoberska diploma kliče dežele zopet k postavodajstvu v deželnih zborih o de-

želnih zadevah, ne stori družega, kakor to, da starodavne pravice dežel zopet v veljavo vpeljuje. Ožji državni zbor, kakor je bil, je zoper oktobersko diplomu in le nova, dozdej avstrijskim narodom neznana stvar, ki je škodo delala deželni samoupravi. Napak je bilo, da brez privoljenja dežel se je naredila februarška ustava, namesti da bi se bila oktoberska diploma deželnim zborom predložila kot vladni nasvèt v prevdarek in sklep. Tako vsiljeni državni zbor pa, namesti da bi bil vlado silil, da nastopi pravno pot, se je zedinil ž njo, — tako pa ni mogel nikamor naprej. Da se je obdržal na nogah, se je centralizem združil z absolutizmom, in vse strune so se napele, da se je vršila ta ustava. Ker tedaj ni bilo poštenja v notranjih nagibih, je jalovo ostalo delovanje državnega zbora in razun davkov ni nobene koristi prinesel deželim.

V tej temi je prišel septemberski manifest in kakor svitla baklja je razsvetlil temino, da se vidijo napake in overe, in kaže prostor, kjer bi se dala dobra in stanovitna ustava sezidati. Ni tedaj čuda, da je ta dan septemberskega manifesta sveti dan narodom avstrijskim, kateri želijo srečo državi in sebi. Al pravijo nekteri: saj so zahodne dežele avstrijske tako radostno sprejele februarško ustavo. Res! ali kako se je zgodilo. Na vrat na nos so se volili poslanci v deželne zbore in iz teh v državni zbor. Ta naglica je vsacega previdnega človeka osupnila! Komaj so bili eni poslanci v državnem zboru, so pri družih vratih že drugi iz njega bežali. Pravijo sicer, da se dá ta ustava popraviti. Al kdo jo bo popravljaj? Ožji zbor je ne more, širjega pa ni! Ko gosp. Herman nasvetovano adresu imenuje nezaupnico, in ga predsednik grof Gleispach opominja, naj se posluži druge spodobnejše besede, se Herman vsede in noče dalje govoriti.

Deželni zbor kranjski.

V 5. seji je poslanec Dežman bral vladni predlog, po katerem naj se vprihodnje osnujejo cesarska okrajna glavarstva, tako, da bi bila ta glavarstva v Radoljci, Kranji, Kamniku, Ljubljani za okolico, Kočevji, Črnomlji, Postojni, Logatcu, Novomestu, Krškem, Litii, v Ljubljani za mesto. V odbor, ki naj to pre naredbo prevdari in po tem svoje nasvete predlaga zboru, so bili izvoljeni gospodje Rudež, Kromer, Mulej, Guttman, Skedl, pl. Strahl in baron Schloissnigg. — Dalje je bila prošnja sklenjena, po kateri naj se deželni zbor obrne do Njih Veličanstva, da se deželi polajšajo stroški za vojaško priprego (vorspann) ali saj odpusti tistih 35.024 gold. 40 kr., ki jih je dežela zdaj državi na dolgu. — V odbor, kteremu se izročujejo deželnemu zboru dohajajoče prošnje, so bili voljeni poslanci Rudež, Dežman, Brolich, dr. Recher, baron Anton Zois.

Poslanec dr. Zupan bere pismo c. k. predsedstva deželne vlade, po katerem je presvitli cesar 12. nov. t. l. dovoliti blagovolil, da se, dokler trpi srečkanje kranjskih zemljiščino-odveznih obligacij, vsako leto iz državnega denarja deželi toliko na pòsodo daja brez obresti, kolikor ji primanjkuje lastnega deželnega denarja; kolikor se bo dežela za zemljiščino odvezo do leta 1896 zadolžila pri državni kasi, to naj tej kasi dežela povrne v 6 sledečih letih v kolikor mogoče enacij obrok. Za leto 1866. je bilo dovoljenih 60000 gold. — To veselo naznanilo je bilo z navdušenimi slavalici sprejeto in po predlogu poslanca barona Apfaltrerna sklenjeno, na pripravi poti Njih Veličanstvu razodeti svojo zahvalo.

Poslanec dr. Bleiweis naznanja v imenu deželnega odbora, da neprenehano deževanje lansko jesen,

po katerem ni bilo mogoče ljubljanskega mahú (močvirja) požigati, je prisililo kranjsko kmetijsko družbo, da se je obrnila do deželnega odbora in ga prosila, naj pripomore, da se zavoljo jesenske uime dovoli letošnje pomlad požiganje mahú. Odbor deželni, ker je tej prošnji pritrdila tudi c. k. komisija za obdelovanje mahú, se je obrnil s to prošnjo do Njih Veličanstva, in presvitli cesar so izjemno dovolili požiganje letošnje spomladi. Ker pa je mogoče, da se v jeseni še včasih primeri tako deževanje, je odbor predlagal deželnemu zboru: naj prenaredi postavo za požiganje mahú tako, da bode pripuščeno močvirje požigati tudi spomladi, ako to nikakor ni mogoče v jeseni. — Poslanec Kromer noče, da bi se premenila postava, ki je še le 2 leti stara; take nagle premembe žalijo zavest prava v srcu ljudstva; le v jeseni naj se požiga mah, kakor postava veleva. — Poslanec Mulej se čudi, da Kromer noče dovoliti svobodnega gibanja kmetijstvu, katero že tako večkrat vreme tepe in ga stiskajo veliki davki. Naj se tedaj, ako je potreba gotova, dovoli tudi spomladi požiganje mahú, vendar to vselej le s privoljenjem deželnega odbora. — Poslanec Guttman ne želi mestu toliko dima in smradu, ki odganja popotnike iz Ljubljane, in je včasih tako silen po dnevi in ponoči, da je tema. — Poslanec Dežman ni ravno nasproti temu, da bi o potrebi se mah tudi spomlad požigal; al to želi, da bi gosposka, ki ima čuti nad požiganjem, svojo dolžnost bolje spolnovala, da bi neizmerno požiganje ne napravilo novega močirja in bi ne zgoreli mostovi vejniki. — Poslanec dr. Costa pravi, da ravno to, kar je Kromer rekel zoper premembo postave, govori za premembo njeno. Postave morajo takošne biti, da se morejo spolnovati v vseh okoliščinah, in če niso takošne, se morajo spremeniti, da morejo veljavne biti vsigdar. Ako je požiganje mahú kmetijstvu neobhodno potrebno, pa nikakor mogoče v jeseni, naj se naredi, da je mogoče spomladi brez škode. Ne to je napačno, da premenimo postavo, al to bi bilo napačno, da bi vsako drugo ali deseto leto morali drugače ravnati, kakor postava veleva! Zato sem jaz za premembo postave. Saj se tudi zavoljo premenjene postave ne bo vsako spomlad požigalo, ampak le takrat, kadar bo potreba očitna; zato pa se skladam tudi z dostavkom g. Muleja, da razun dotične komisije privoli v to tudi deželni odbor. Gosp. Guttman se kot zastopnik mesta boji dima in smradu; tudi jaz kot župan mestni imam zastopati mesto; al mahov dim, ki res ni prijeten mestu, ni edino kriv tega, da je ponoči tema (sme) in mesto iz mahú ljubljanskega še kaj drugega dobiva kakor zoprni dim, in to je veliko živeža; kakošna bi nam pela, ako bi njegovih pridelkov ne dobivali Ljubljančani, kakošno dragino bi imeli? Temu, kar je poslanec Dežman rekel, naj gosposke ostro čujejo nad izpolnjevanjem postave, popolnoma pritrujem; če pa on misli, da se je o tem mestna gosposka kaj ukrivičila, moram reči, da to ni res; saj ste še dve drugi gosposki. — Poslanec baron Apfaltrern je Kromerjevih misli, da zadostuje jesensko požiganje; če bi tudi mahú ne bilo — pravi — bi Ljubljančani ne stradali, dim pa škoduje pljučem. — Dr. Bleiweis nasprotuje baronu Apfaltrernu, ki noče spomladanskega požiganja, in pravi, ako se kratko in malo ne sme požigati mah spomladi, pridejo ubogi maharji v zadrego, ki bi jim bila v grozno škodo. — Naposled je bil z večino glasov sprejet predlog deželnega odbora z dostavkom Mulejevim, da se, kadar je požiganje mahú jeseni nemogoče, sme tudi dovoliti požiganje spomladi, pa ne dalje kot do 15. maja.

V 7. seji dne 6. grudnaja baron Apfaltrern poročeval o občinskem zakonu, rekoč: da je izvoljeni odsek

s 5 proti 4 glasovom mislil, naj se samo §. 24 o obljubi županov zopet pretresuje, vsi drugi paragrafi pa naj se obdržé. Ta predlog je podpiral posebno s tem, da je deželni zbor že v pretečenih letih kaj na tanko razšetaril vseh zakon občinski, da se je za vse skrbelo, kar je mogoče bilo spraviti v meje državnega zakona od 5. sušca 1862 ter da se o dobroti tega zakona še le potem soditi more, kadar bode novo upravitvo in sodstvo obveljalo in vpeljano.

Temu nasproti opravičuje poslanec Svetec manjšine stališče ter dokazuje, da je sicer deželni zbor vse svoje žile napenjal, da bi dober občinski zakon stvoril, da se pa vendar mora pritrditi, da se pri vsej skrbljivosti lahko kaj prezre, in da je pozneje poprave treba, kakor nas skušnje učé pri drugih postavah, katerim je bilo popravkov in dodatkov treba, akoravno so bile skrbljivo delane, na pr. postava o rekrutbi, o pristojbinah itd. (Pravo! Dobro!) Tudi naj bi se že zdaj ozir jemal na take dežele, kjer je novi občinski zakon že vpeljan. Posebno lahko se še v tem vladinem predlogu samoupravi pomore, tako, da se meje državnega zakona od 5. sušca 1862 ne preskočijo. Pomisliti se mora, da je lansko leto, ko smo se posvetovali o istem zakonu, še Šmerling vladal, a zdaj imamo ministerstvo, ki je že večkrat razodelo, da hoče decentralizirati in samoupravni okrog posameznih dežel razširiti. (Pravo! dobro! dobro!) Saj s tem, da želimo dostavkov ali prememb občinske postave, še ni rečeno, da se morajo narediti; ako jih odbor nasvetuje, je zboru na voljo dano, da jih sprejme ali ne. Tudi ni take hitrice, da bi nevarno bilo, ako bi se postava še enkrat v pretres vzela; saj bomo vendar imeli še en par sej, da to stvar lahko v prevdarek vzamemo. (Dobro!) Ne presekujte nam vendar besede, dokler še ne veste, česa želimo! Kaj je zbor 9 odbornikov za to postavo le zato izvolil, da prevdari samo premembo enega §.? Naši volivci zahtevajo od nas, da jim oskrbimo samostojno srenjo. Tudi na Štajarskem so prvokrat ovrgli okrajna glavarstva, a pozneje se je pokazalo, da ne gré brez njih. Manjšina se tedaj zaplljivo obrača do sl. zbora, da zavrže predlog večine in dovoli, da se v prevdarek vzame vsa postava. (Dobro! dobro! med poslanci in poslušalci).

Cesarski namestnik baron Bach priporoča sprejem odborovega nasveta, ker bi vlada ta zakon potem gotovo potrdila. Gosp. Svetec-u zavrne, da se je pri lanskem posvetovanji kaj natanko oziralo na samoupravo občinsko ter omeni v kratkem pravice in dolžnosti občin po tem zakonu. Okrožne županije se sicer po državnem zakonu morejo vpeljati, vendar se mu dozdeva, da želi manjščina po besedah „naj se samostojnost po vseh členovih političine uprave izpelja“ okrožne županije z večjo močjo, kakor jih državni zakon 5. sušca 1862 namerava, ki bi enake bile dozdanjim političinim uredom. Povedati, ali ministerstvo takim občinam pritrditi misli, nisem pooblasten. Okrožne županije se pa na vsaki pot še le tedaj vstrojiti morejo, kadar je občinski zakon djanski vpeljan.

Poslanec dr. Toman je Svetčevih misli in dokazuje v daljem govoru, kaj da je samostojnosti (avtonomii) bitje, rekoč, da svobodna občina je steber svobodni državi. Vedénje zdanjega ministerstva nam pričuje, da je samostojnosti prijazno, zakaj bi se deželni zbor ne poprijel tega vodila? Samostojnost enaka prekolitavskim komitatom (županijam), da opustimo, kar je slabega, vse dobro pa obdržimo, je pa tudi zelo važna pot, po kateri bi se državnopravna vprašanja med pred- in zalitavskimi deželami gotovo rešila, ker bi tako ustavni razločki izginili. Gospod deželni poglavar je rekel, da ni pooblasten po ministerstvu, da bi povedal, ali je ministerstvo za večjo avtonomijo ali ne. Ministerstvo je

povdarjalo že večkrat avtonomijo; ako je ne uresniči, morali bi misliti, da mu ni resnica z besedo. (Dobro!) Soseska potrebuje samostojnosti; ako jo vedno le gosposke v svoji oblasti imajo, nima on nič drugega kakor davke. (Dobro! pravo!). Birokraciji je avtonomija največja sovražnica in birokracija avtonomii; obé ste si v večnem boji; Avtonomija je jéz birokraciji. (Dobro! pravo!) Jaz mislim, da so to tudi pravila Belkredijeva. Državna oblast naj bode viša oblast, ktera čuje nad tem, da se državi ne godí škoda. To je varstva dovolj! Ni res, da bi moralí stroški za deželo večí biti; za oskrbovanje upravitva, kakor ga zdaj političini uradi izpeljujejo, naj bi se občinam pomagalo iz državnega zaklada. (Živa pohvala med poslanci in poslušalci!)

Poslanec Kromer pravi, da bi deželni zbor sam sebi ubožno spričalo podpisal, ako bi po novem pretresovanji ne pritrdilo ministerstvo občinskega zakona. — Kakor navadno, se je gosp. deželnega sodstva svetovalec tudi danes proti koncu govora zeló razsrdil, kajti nikakor mu ne gré po njegovi glavi, kako da se v vsaki seji le in vedno le o toliko hvaljeni avtonomii govori, a nikdar ne povdarja edinost in centralna moč Avstrije! Samostojnost se mu zdí le sirena in ledena slika, — zagrinjalo, za katerem vse kaj družegatiči. (Oho!)

Poslanec dr. Zupan podpera večino odborovo, ker misli, da se tudi sedanje ministerstvo drží zakona državnega od 5. sušca 1862 in se drugače ni nadjati potrjenja. Če tudi imamo drugo ministerstvo, je vendar postava, kakor je bila poprej! Ako bi nove ideje zmiraj rodile nove postave, ne bilo bi prememb ne konca ne kraja. Skušnje še niso kazale, da po našem načinu dodelana občinska postava ni dobra. Ž njo niso še odstranjene okrožne županije.

Poslanec dr. Costa. Trdilo se je ravnokar, da občinska postava je bila v dveh deželnih zborih prevdarjana in za dobro spoznana. Al temu ni tako. Naj spominjam poročevalca gospoda barona Apfaltrerna, da je lani celó drugače govoril (štenograf. zapis. 1864 IX. 9.) kakor letos, ko je sporočal, da ga je sram tako stopiti pred deželni zbor; al on ni tega kriv — je lani rekel — ampak vlada, ki je zdaj po enem kopitu obrnila, kar je lani hotla imeti različno po različnih deželah. Ako bi deželni zbor zavrgel predlog manjšine, izneveril bi se sam sebi! (Dobro!) Vlada denes je drugačna kot lani; one hoče decentralizacijo, avtonomijo. Opominjajmo jo njenih besed in recimo ji: zdaj pokaži, da se dela tvoja vjemajo z besedami tvojimi! (Pravo! dobro!) Vlada nam zdaj še enkrat predlaga osnovo občinske postave in nam prepušča, da storimo, kar nam je drago. Gospod Kromer je sicer rekel, da je deželni zbor temeljito prevdaril postavo; al pozabil je, da se je ta temeljitost morala sukati med vojnica državne postave 5. sušca 1862. Al če bi tudi drugega nič ne bilo prevdariti, bilo bi saj to: ali vpeljemo okrajne županije? In že zavoljo tega se kaže potreba, da se tako predela občinska postava, da se saj pozneje morejo v njo vvrstiti te županije. Te županije se, kakor sem iz ust državnega ministra sam slišal, vrlo dobre kažejo na Českem in Marskem; v Galiciji je ravnokar deželni zbor vzel v posvetovanje to postavo, in štajarski deželni zbor jo še dóbi. Tudi mi moramo dóbiti te županije; tedaj naj se osnova občinske postave še enkrat izroči odboru v posvèt. Poslanec Kromer je na napačni poti, ako misli, da mi moramo za močno vlado se boriti; ona je že dosti močna; mi se moramo potegovati za svobodno gibanje. (Pravo! dobro! med poslanci in poslušalci.)

Poslanec Svetec še enkrat zagovarja manjšino in zavrne Kromerja, da stranka, ki se poteza za samostojnost, dobro vé, kaj da hoče, samo naj se jej prilika ponudi svoje nasvete predložiti.

Poslanec dr. Toman odgovorí prestrašnim besedam Kromerjevím, veleč, da naj se on ne predrzne tisto zagrinjalo razpeti, kajti znal bi nehati — biti! (Občna veselost.)

Poročevalec baron Apfaltrern še enkrat ponavlja svoje razloge in misli, da želje po večí samostojnosti, po občinah okrožnih, le nektore glave nevzmirujejo, a da ljudstvo o tem nič ne vé.

Za odborov predlog, da naj se zdaj samo o §. 24 posvetuje in vsa druga postava pustí v nemar, je glasovalo 19 poslancev in sicer: baron Apfaltrern, grof Auersperg, Brolih, baron Codelli, Derbič, Dežman, Golob, Guttman, Jombart, Kromer, pl. Langer, Mulej, dr. Recher, Rudež, dr. Skedl, pl. Strahl, baron Schloissnigg, pl. Wurzbach in dr. Zupan; — zoper pa sledečih 12: dr. Bleiweis, dr. Costa, Kapele, Klemenčič, Koren, Obreza, Rozman, Svetec, dr. Toman, dekan Toman, Zagorec in baron Anton Zois. V zbornici ni bilo gospoda knezoškofa g. Kozlerja in Lokarja. — Po takem je §. 24 po vladini osnovi večina sprejela in v odbor za slovensko prestavo volila dr. Bleiweis-a, Koren-a, Rozman-a, Svetec-a in dekana Toman-a.

V 7. in 8. seji je bila razprava o grof Auerspergovem predlogu, ki zahteva nezaupnico septemberskemu patentu. Zoper ta predlog so govorili dr. Bleiweis, dr. Toman, Svetec, dr. Costa, baron Schloissnigg, — za predlog Dežman, dr. Zupan, baron Apfaltrern in grof Auersperg; Njih eksc. deželni glavar baron Bach dokazuje vladino stališče o septemberskem manifestu. V saboto se ni móglo nič skleniti, ker, ko so dr. Toman, dr. Bleiweis, dr. Costa, Svetec, dekan Toman, baron Anton Zois, baron Schloissnigg, Kapele, Koren, Lokar zapustili zbornico, ni bilo več dostojnega števila za sklepanje. Še le v pondeljek tedaj ob 1/2 4 popoldne je bilo glasovanje in z 18 glasovi zoper 12 je z živimi pravoklici padel Auerspergov predlog po nasvetu poslanca Mulej-a: naj zbor prestopi na dnevni red, za kterega so glasovali: Bleiweis, Costa, Jombart, Kapele, Klemenčič, Koren, Kozler, pl. Langer, Lokar, Mulej, Rudeš, Rozman, baron Schloissnigg, Svetec, dr. Toman, dekan Toman, Zagorec, baron Zois. Za predlog so glasovali: baron Apfaltrern, grof Auersperg, Brolich, baron Codelli, Dežman, Golob, Kromer, dr. Zupan, pl. Strahl, dr. Skedl, dr. Recher, pl. dr. Wurzbach. Glasovala nista Derbič in Guttman. — Govore prinesemo drugi pot.

Dopisi.

Iz ogerskega Altenburga 4. dec. — Ker je viša kmetijska učilnica v ogerskem Altenburgu po svetu dobro znana in ste tudi Vi vrednik sami letošnjo jesen ogledali to učilnico in jo v „Novicah“ s pohvalo omenili, utegne čitateljem našega lista, ki tudi lesém dohaja, všeč biti, ako jim povem, da nas je letos v tej akademii 125 učencev, sinov zeló različnih narodov, med njimi tudi 2 Kranjca (baron Kuno Lazzarini in jez), 2 Štajarca (Praš Otókar in pl. Schwarz Ed.); največ je Ogrov — 44, in Čehov — 33, Moravanov je 11, Poljakov 4 itd. Iz ptujih dežel je 1 Rus, 2 Prusa, 1 Šaksonec in 1 Holandec. — Prof. Haberlandt je skušal, ali ne bi bilo dobro, da bi se krompir le malo osipal? Skušnjo je gosp. profesor natanko popisal. Ako Vam je drago, priobčim Vam v „Novicah“ za naše gospodarje to skušnjo. *) — Zagotavljam Vam še, da je poduk tukaj izvrsten in da se srečnega čislam, da sem si ta stan izvolil; želim le, da bi srečno svoj namen dosegel in da bi kadaj mogel koristiti svoji domovini, Fr. Povše.

*) Prosimo!